

Gästrikeidrottens Historiska Förening

Organisations nummer: 885501-2467

Bankgiro: 5602-3559 Plusgiro: 816067-3

Nummer 2
Nov 2015

Redaktör: Anders Hedbom, anders.hedbom@gmail.com – Tel. 070-581 90 33
Sekreterare: Bo Nordlund, bo.nordlund@telia.com – Tel. 070-680 65 99

Detta är en unik bild!

Gästriklands fyra första olympiska deltagare, råkar nämligen alla finnas med på denna bild med sex idrottare från IFK Gefle år 1900. I Paris år 1900 deltog Isaac Westergren på 60 m och 100 m samt Tore Blom i höjd- och längdhopp. Isaac sitter till höger med fina ytterrocken på och Tore står högst upp till vänster med studentmössa. I Aten 1906 deltog Ernst Serrander på 800 m och Wilhelm Lindgren i simhopp. Ernst är pojken som sitter till vänster med skolmössa. Wilhelm, som i simning tävlade för Gefle SS, står uppe till höger i kostym. (På annan plats i tidningen hittar ni en liten kul grej om Ernst Serrander).

SISU

Idrottsutbildarna

SISU

Idrottsutbildarna

Ordföranden har ordet

Gunnar Lindbom.

Siffror och resultat

Idrottshistoria har ofta förknippats med siffror och resultat. Så har varit fallet i mitt huvud också, både i vaket och dvalliknande tillstånd. Under en period fick jag således vanan eller ovanan att titta på nattduksklockan och koppla ihop tiden med något idrottsresultat. Det gick oftast bra när klockan visade 2.12, 2.42, 3.42, 3.56, 6.14, 8.06, 8.13, 5.06, 2.09, 1.53 eller 7.52. Jag vann tänkte jag och kunde lugnt somna om eller stiga upp, men när jag tittade till och klockan visade 23.12 eller 21.34... Ja, då blev det svårare att komma till ro och kunna somna.

Kamratskap och gemenskap

Den andra sidan av myntet (så länge nu mynt finns kvar !) är den sifferlösa delen nämligen kamratskap och gemenskap som idrottshistorien verkar för.

En ung pojke kommer fram till mig och frågar: - Du måste väl vara väldigt rik på pengar som är chef för hela den här idrottsanläggningen med fotbollsplaner, fotbollslag och klubbstuga?

Pojkens gammelfarfar, som självklart är medlem i GHF, tittar leende på mig och säger: - Man kan vara rik på olika sätt och han är säkert mycket rik på vänner, som han fått genom idrotten.

Härligt säger pojken och springer ut till 2:dra halvlek.

Tidsförflyttning

Ni som är observanta noterar att vi börjar flytta fram tidspositionerna lite grand genom att, i medlemsbladet, göra reportage om stora idrottsmän på senare delen av 1900-talet som Åke Nilsson och Anders Björkman.

Projekt Digitalisering

För att bevara viktigt idrottshistoriskt material och skapa möjlighet för många att ta del av denna värdefulla informationskälla startar vi projektet Digitalisering. Det kommer att omfatta alla våra filmer och fotografier. En hel del är redan gjort genom stora insatser av Lars-Vidar Ström och Nisse Frölander. Vi katalogiserar och dokumenterar nu alla våra filmer och bilder. De bilder eller fotografier som vi enbart har i pappersform kommer vi löpande att scanna in. Projektet pågår under vinterhalvåret och blir klart till sommaren 2016. Sedan kommer originalhandlingarna att förvaras på säkert sätt hos Arkiv Gävleborg.

Idrottscafé

Vi kommer att fortsätta med att genomföra idrottscafé ute hos föreningar och i samarbete med Sisu Idrottsutbildarna. I fjol var vi ju hos Ockelbo Basket och det blev mycket up-

pskattat. Turen har nu kommit till Hille IF, som vi besöker torsdagen den 26 november kl 18.00. Det blir film- och bildföreläsning, idrottsprat samt att fika serveras till självkostnadspris. Alla är varmt välkomna.

Slutord

Även om vi i medlemsbladet har särskilda minnesrunor över våra bortgångna medlemmar Kaj Annerbrant, Bo Brugge och Ulf Brodin vill jag ändå här beklaga saknaden av dessa stora idrottsmän, som betytt så mycket för idrottens utveckling och bevarande i vårt område.

Gunnar Lindbom

Fotboll – Idrottscafé i Hille 26 november

GHF fortsätter på den framgångsrika vägen att ordna idrottscafé. Närmast i tur är ett samarbete med Hille IF på torsdagen den 26:e november kl 18 på Hille IP.

Ur programmet:

- Idrottshistorik om Hille IF och tiden för klubbens tillkomst på 20-talet.
- Filmer om lokal fotboll samt fotboll om bl.a. Gefle IF.
- Idrottsnack och berättelser
- Kaffeservering

Välkomna

Innehåll i Nummer 2 nov 2015

- 1 En unik bild med våra fyra första OS-deltagare
- 2 Ordförande Gunnar Lindbom har ordet
- 3 Rapport från årsmötet 22 april 2015
- 4 Kaj Annebrant hedersledamot.
”Den gamla goda tiden”
- 5 Den 11:e medlemsresan den 27 maj 2015
- 6–7 Aftonbladets Peter Wennman minns sitt Strömvallen
- 8 Minnesord över Bo Brügge och Ulf Brodin
- 9 Minnesord över Kaj Annebrant och Gösta Bergkvist
- 10 Bo Nordlund intervjuar Åke Nilsson, olympier 1968
- 11 Anders Steffen berättar om Storviksstalet ca 1930
- 12 ”Drömmen blev till verklighet”. Anders Björkman berättar
- 13 Fotbollförbundets 100 års jubiléum. Järnvägmuseet fyllde 100 år
- 14 Christer Carlssons domarminnen. Jan-Åke Hedströms fotbollsminnen
- 15 Idrottspolikliniken. Vår ordförande är årets Erikstipendiat
- 16 Kassörens ruta

GHF:s styrelse 2014

Ordförande: Gunnar Lindbom, Idrottsallén 23 A 806 49, Gävle.

026/16 75 87, 072-246 75 87: lindbom.gunnar@telia.com

vice ordförande: Lillemor Forsberg, Gävle, 026-1924 26,

070-6734 293: gassarvet@telia.com

kassör: Curt Larsson, Lindesnäs vägen 7 D, 806 28,

Gävle. 070-665 61 21: curt.larsson42@comhem.se

sekreterare: Bo Nordlund, Strömsborgsvägen 8, 802 66

Gävle. 070-680 65 99: bo.nordlund@telia.com

Ledmot: Lars Blomgren, Ringvägen 11, 811 52 Sandviken.

026-21 46 05, 070-542 14 95: lars.h.blomgren@telia.com

Ledamot: Anders Steffen, Ockelbo, 0297-41 565:

anders.e.steffen@home.se

Ledamot: Jan-Åke Hedström, Årsunda, 026-29 01 25:

janake.hedstrom@hos.sandnet.se

Adjungerade ledamöter: Anders Hedbom, Västland,

Revisor: Åke Nilsson, suppleant: Lars-Vidar Ström.

Valberedning: Nils Frölander, 026-61 68 52 och Lars Blomgren.

Rapport från vårt årsmötet

Hasse Berggren berättar.

Ordförande Gunnar Lindbom hälsade ett femtiotal medlemmar välkomna till Konstcentrum och Furusalen. Han riktade sig särskilt till Hasse Berggren, sportchef i Gefle IF, som inbjudits för att berätta om föreningens förväntan inför kommande säsong på nya arenan Gavlevallen. Hasse gav en intressant och uppskattad inblick i alla förbättrade villkor, som den nya arenan innebär och han fick svara på många frågor.

Ann Gerd Bergdahl satt ordförande för årsmötet, som omvalde avgående styrelseledamöter, vilket innebar att styrelsen fick oförändrad sammansättning. Styrelsen presenteras med kontaktuppgifter i särskild ruta. Årsmötet beslöt att för 2016 höja enskild medlemsavgift till 100 kr. Men förbund 200 kr och förening 150 kr har oförändrade avgifter.

Efter årsmötesförhandling följde traditionell årlig utdelning av GHF:s diplom för idrottshistoriska insatser. De enskilda diplomerna tilldelades:

Zoltan Horvath Ockelbo Basketklubb för att han utvecklat basketsporten i Ockelbo och Gästrikland

Lennart Lundgren Gefle Gymnastikförening för nationella och internationella framgångar i gymnastik tillika ledare och tränare

Bengt Modigh Gävle GIK för ledarskap, styrelsearbete och tävlingsarrangemang

Börje Stattin Gefle Gymnastikförening för svenskt och nordiskt mästerskap, OS-deltagande tillika ledare och tränare

Lars Wickström Hofors AIF och Gästriklands Idrottsförbund för att med idéer och initiativ ha utvecklat idrottsrörelsen i distriktet.

GHF hedrar också jubilerande föreningar med sitt diplom, vilket i år tilldelades Gävle Pistolskytteklubb 75 år.

Kaj Annebrant utnämndes enhälligt av årsmötet till hedersledamot i Gästrikeidrottens Historiska Förening. Från Gästriklands Idrottsförbund tackade Ann Gerd Bergdahl för Kajs idrottshistoriska arbete. Mer om Kaj Annebrants insats på annan plats i medlemsbladet.

Under fikapaus i årsmötet visade Roger Hallqvist sin unika utställning om regelverkets utveckling i fotbollshistorien

Bo Nordlund

Bengt Modigh får sitt diplom.

Lennart Lundgren får även ta med sig Börje Stattins diplom.

75 årsjubilerande Pistolskytteklubbens representanter har ett diplom i sikte.

"Mr Basket" Zoltan Horvath" får sitt välförtjänta diplom.

Kaj Annebrant hedersledamot i Gästrikeidrottens Historiska Förening

En månad efter vårt årsmöte gick Kaj Annebrant ur tiden. I vår förening är vi tacksamma att vi hann hedra honom för hans idrottshistoriska insatser.

I Gävletidningarna uppmärksammade vi honom på detta sätt med text och bilder.

Gästrikeidrottens Historiska Förening utsåg vid sitt årsmöte Kaj Annebrant till hedersledamot i föreningen. För 25 år sedan var han en av dem som tog initiativ till föreningen tillsammans med legendariska ledare som Helge Rask och Folke Sundmark.

Föreningens ordförande Gunnar Lindbom och Gästriklands Idrottsförbunds Ann Gerd Bergdahl hyllade Annebrant och påminde om hans insatser för idrottshistoria. Han har under alla år varit ansvarig för den idrottshistoriska föreningens medlemsblad och bidragit till att medlemsresorna blivit så populära. Han har varit mycket delaktig i föreningens utgivning av två böcker om Gästrikeidrottens historia. Detta i samarbete med Gästriklands Kulturhistoriska Förening.

Dessutom har han på egen hand gett ut en rad böcker om idrotten i Sandviken. Skrifter även av allmänt kulturhistorisk värde. I Sandviken har han även ansvarat för flera utställningar och program om brukets idrottshistoria. För allt detta fick han redan 2007 Gästriklands Idrottsförbunds högsta utmärkelse.

Kaj Annebrant tackade för årsmötets uppskattning och gav en kort historik över de 25 åren i idrottshistoriens tjänst. Fastän han sedan några år tillbaka bor i Uppsala, så lovade han att även i fortsättningen hjälpa till i styrelsen som skribent i föreningens medlemsblad.

Bo Nordlund

Hedersledamot Kaj får sitt synnerligen välförtjänta bevis på vår stora uppskattning.

Idrottsförbundets Ann Gerd Bergdahl hyllar Kaj.

En glimt från den gamla "goda" tiden

(Rubriken skulle också kunna vara "Lantisar göra sig icke besvär" eller kanske t.o.m. "Hur långsint får man bli?")

Ernst Serrander, en av de fyra olympierna på första sidan i detta medlemsblad, skrev nedanstående insändare 1924 till tidningen Idrottsliv, som införde den under rubriken "Rättelse 20 år efteråt". Ernst var son till grundaren av tidningen Norrlandsposten och blev själv tidningens chefredaktör och utgivare 1907. Han tävlade för IFK Gävle och var bl.a. med i OS i Athen 1906 på 800 m.

Nils Frölander

Rättelse 20 år efteråt

Till Red. av Idrottsliv, Stockholm

Gävle den 17.10. 24

Då jag i Eder tidning för gårdagen under rubriken "För 20 år se'n" finner omtalade de s.k. nordiska mästerskapen i Stockholm 1904, tillåter jag mig att relatera hur det hängde ihop med mästerskapet på 1,500 meter, som vanns av E.Dahl på 4.22 4/5.

Undertecknad var anmäld av Gefle-Kamraterna. Enligt den utfärdade inbjudan skulle 1,500 meter gå på söndag middag. Av på lördag förmiddag anlända Stockholmstidningar framgick emellertid att programmet omkastats, så att denna gren skulle gå redan på lördag e.m., något som dock min förening ej fått någon underrättelse om. Arrangörerna uppringdes och jag fick löfte att löpa efter Gävletågets ankomst på lördagskvällen. Jag reste, åkte direkt upp till parken och fann, att tävlingen redan gått, men fick nådigt löfte att löpa ensam, varvid min tid skulle räknas i tävlingen. Jag gnodde mol ensam i den något kulna oktoberkvällen i skenet av några bågglampor och fick tiden 4.18 2/5 noterad, således dryga 4 sekunder bättre än segraren på eftermiddagen. Vid prisutdelningen nämndes mitt resultat sist med tillkännagivande att jag som "extrapris" fått en silvermedalj.

Jag är en blygsam man, föga fallen för att "bråka". Jag gjorde det inte då, fast jag nog ansåg mig rätt illa behandlad, och jag begär inte heller nu att få detta publicerat, men det har roat mig att efter 20 år erinra om fallet.

Med utmärkt högaktning Ernst Serrander

Vår medlemsresa i maj hade två mål

Nostalgimuseum i Strömsberg och Riksidrottsmuseet

Först stannade resan till för en häftig nostalgiträff hos Bo Forsberg i Strömsberg, eller närmare bestämt Domarbo. Där har han i alla byggnader utnyttjat allt möjligt utrymme för sina kulturhistoriska samlingar.

Nyfikenheten, glädjen och minnet visste inga gränser när vi med entusiastiska kommentarer beskådade veteranbilar, gamla mopeder och motorcyklar. Radioapparater vi en gång lyssnat på. Telefoner som vi talat i. En bensinmack med tillbehör och interiör. En handelsbod med varor vi minns från barndomen. Bland leksakerna pekade Bosse på en trampbil för barn och berättade att "Posa" Serenius en gång fört hem den från Ryssland.

Efter lunch i Upplands Väsby så nådde medlemsresan sitt slutliga mål Riksidrottsmuseet. Där tog museichefen Karl Örsan emot oss med en intressant och personlig genomgång av Riksidrottsmuseets idéer och principer för att mottaga och ställa ut föremål.

Karl Örsan avslutade med att beklaga sorgen och idrottshistoriens förlust av Kaj Annebrant. Helt nyligen hade det dystra beskedet nått honom.

Ordförande Gunnar Lindbom överlämnade till Riksidrottsmuseet som tack några av de böcker GHF varit med och skapat, innan vi tog del av museets utställningar, där särskilt SVT:s filmer av typ "Stopptid" tilldrog sig intresse.

Bo Nordlund

Muséets ägare Bo Forsberg med fru får höra vår ordförandes varma tack för det trevliga besöket.

Det känns i mitt hjärta när Strömvallens överges

Peter Wennman minns tillbaka:

"Farsan såg mig och jag var skräckslagen"

Hålet i nätstängslet längst ner mot Gavleån, var lagom stort för en rädd, pank, hungrig 15-åring.

Jag väntade till matchen hade börjat och publiken stod med ryggen till. Sen smet jag upp för slänten fram till min favoritplats nere vid raket närmast planen.

Var han där? Klart han var där

När allt kommer omkring hade han varit där nästan hela sitt liv, ända sedan 1934 när han fick 5 öre i timmen för att vakta cykelställena under Gefle IF:s allsvenska matcher. Farsan, alltså. Han satt mitt emot tvärs över planen på Strömvallens klassiska träläktare. Jag såg honom. Han såg mig. Och jag var skräckslagen.

Innan jag berättar mer: Idag är en sorgens dag för mig. Denna Valborgsmässoafton möts Gefle IF och IFK Göteborg i den sista matchen innan fotbollen flyttar till nått nytt, modernt och charmlöst vid namn Gavlevallen.

Aldrig mer en promenad över Gammelbron, sen till vänster längs ån, över Parkvägen, fram till Villastan och ljuden av snurrande vändkors på gamla Strömvallens.

Det känns i hjärtat

Det känns som jag har min uppväxt bland pelarna på den där kulturskyddade läktaren. Jag har petat i varenda kvisthåll.

Jag känner doften av barndomens varmkorv – inget bröd, bara papper, tack – lukten av liniment från de slitna omklädningsrummen. Nu är det kört för gamla 34:an. Nu är det slut på gamla tider. Nu är det färdigt inom kort.

Jag var alltså på rymmen. Varje ung man med självaktning ska ju rymma nån gång, och min stund var kommen denna dag 1969. Efter ett så kallat meningsut-

Gamla Strömvallens.

byte utanför Strömvallens granne Strömbadet fick farsan tokspel. Som han kunde få om han blev emotsagd. Eller om Gefle IF förlorat. Han hade norra Europas kortaste stubin. Han tog några snabba steg mot mig, men jag hann undan.

Jag kan fortfarande höra hans röst bakom mig medan jag sprang.

– Du kommer inte hem igen! Fattar du det!

Det var alltså samme man som jag vandrat hand-i-hand med till Strömvallens under hela min barndom. Var det inte fotboll så var det bandy. Jag minns att jag fick varm saftglögg i halvtid när IK Hugin mötte Sandvikens AIK. **Och så var det ju friidrotten. Gunder Hägg slog både världsrekord och publikrekord här, långt före min tid, men statyn av Gunder utanför huvudläktaren fascinerade mig alltid! Han var naken! Man kunde se snoppen! Ibland viskade farsan högaaktningssfullt och pekade:**

– Där går Guld-Henry, han som vann i OS 1948. De gick på fotbollsmatcherna också, de gamla löparhjältarna som jobbade på Brandkåren. Henry Eriksson, Olle Åberg, Gösta "Sågmyra" Bergkvist och Ingvar Bengtsson. Kvartetten som slog världsrekord på den udda distansen 4x1500 meter.

Senare i livet såg vi galor med fantastiska namn; Ron Clarke, Kipchonge Keino, Dave Bedford, Jay Silvester, Ricky Bruch... jag lyckades till och med få en autograf av längdhoppsslegendaren Ralph Boston.

Okej då, gubbjävel, då kommer jag väl inte hem då. Har du sagt de, så. Jag dör hellre tänkte jag när jag sprang i riktning Solängsskolan, stängd för sommarlov.

Några minnen:

• **Jag var bollkalle under ett år, iklädd rödgul Festiströja.** Jag fick stå bakom ena målet. En kväll var det vänskapsmatch mellan Brynäs och GAIS. Brynäs var förstärkt med en Nacka Skoglund som kom till Strömvallens i taxi och frågade: "vilka ere jag ska lira me?" GAIS skulle förstärkas med Gunnar Gren, men han dök aldrig upp. Hur som helst – och det här KAN vara en önsketän-

kande efter handskonstruktion – fick jag kasta bollen till Nacka när han skulle slå en hörna. Hur stort är inte det?

• **Jag var elva år och grät som det barn jag var.** Gefle IF var äntligen i allsvenskt kval, det som verkligen var det mest charmigaste, mest spännande kvalsystem som funnits: segrarna från fyra division I-serier mot varandra om två platser i allsvenskan. 1965; Gefle IF, Grimsås, Gais och Brage. Gefle föll med 1–0 mot sago- laget Grimsås hemma i första matchen (mål på straff av Kenneth Nyström) och jag var förtvivlad där jag stod nere vid räcknet närmast planen. Tårarna sprutade. Gais och Brage gick upp.

• **Manchester United kom för att spela en sommarmatch** mot en gästrik kombination av Gefle IF, Brynäs och Sandvikens IF (och den var inte dålig) och lyckades vinna knappt. Joe Jordan nickade in ett mål, Steve Coppell, Lou Macari och Gordon Hill är andra jag minns från den kvällen.

• **Några år innan Brynäs nådde Allsvenskan (1974) råkade de gå långt i Svenska cupen, ända till kvartsfinal.** De hade fortfarande några hockeystjärnor i laget, men var på gång rejält. Så lottades de mot Malmö FF. Till Strömvallen kom stjärnor jag aldrig sett maken till. Dan Szepanski, Harry Jönsson, Ingvar Svahn, Rolf ”Tejpen” Björklund... Ja, alla var fantastiska och spelade i ett tempo som aldrig skådats på Strömvallen. Det blev 7–0 till MFF.

• **För att fira ett jubileum** bjöd Gefle IF in självaste Örebro SK, denna allsvenska gigant, till match. Det blev 0–12. Jag skrev artikeln och satte rubriken ”Jubileums- fyrverkeri”

• **När Lennart ”Liston” Söderberg var tränare** för Gefle hördes han en gång skrika i halvtid, genom den tunna dörren till omklädningsrummet: ”Hör ni inte vad jag säger? Tror ni jag berättar sagor för er? Tror ni att jag är nån jävla Elsa Beskow?”

• **När Huddersfield kom på sommarbesök vågade jag** mig fram till en av coacherna och frågade på ytterst knagglig engelska: har ni några klubbnaår? Den trevliga mannen fixade det och klappade mig på huvudet. Sen dess har jag alltid haft ett gott öga till Huddersfield.

Tore Lennartsson jublar åt Pelle Olssons mål.

• **Det snyggaste mål jag någonsin sett i fotboll** – ja, det gäller fortfarande – gjordes av Gefle IF:s Kenneth Åslund i en kvalmatch mot Kubikenborg. Det var en frispark på liggande boll, stenhårt i båda stolparna och ribban innan den lade sig tillrätta i nätmaskorna i kryss- set. Hälsingegrabben Åslund – senare i Norrköping- är den största fotbollsidol jag haft. Otroligt bra. Hade han spelat i Premier League idag, med den bollträffen hade han varit mångmiljonär.

• **Själv spelade jag två gånger på Strömvallen.** En juniorfinal, där jag troligen var sämst på planen, mellan mitt IFK Gävle och det talangfulla IK Sättra (med hockey- stjärnor som Lill-Janne Eriksson och Janne Kock). Samt en förmatch mellan Brynäs hockeyslag och Gävles sport – journalister. Jag hade Lill-Prosten Karlsson mot mig på min kant och flög som en mygga varje gång han rörde mig.

I tre dar levde jag på pepparkakor och kaffe i Biljardsalongen och Gävle. Det var gratis. Jag sov – eller försökte – på ett stengolv högst upp i ett höghus. Jag hade en påse Twist också som jag fått av en kompis.

Men i helvete att jag tänkte gå hem.

Under många år hörde jag farsan berätta samma dramatiska historia för sina bekanta. Den handlade om att jag, kanske i tre – fyraårsåldern plötsligt var försvunnen under en match.

– Innan jag hittade honom fick vi tömma hela Strömvallen, tjoade han.

Långt upp i tonåren trodde jag att ”tömma hela Strömvallen” betydde att nån hade ropat i en högtalare: alla ut! Vi söker en pojke!

Sanningen var ju bara att farsan fick vänta tills match- en var slut och alla gått hem. Då hittade han mig grävande i gruset under ståplatsläktaren, helt obekymrad.

Så nu var det fjärde dan. Morsan och farsan hade gått långa promenader runt stan och letat efter mig, jag hade sett dem på avstånd, och de hade tagit ett beslut; om han inte dyker upp i morgon efterlyser vi honom hos polisen. Denna fjärde dag var det fotboll på Strömval- len, Brynäs – Degerfors.

Farsan visste:

Om inte grabben är på matchen är han död. Det finns inte på kartan att han missar den. Han satt alltså på sin vanliga plats och spanade in mig tvärs över planen. Det var på samma plats som jag sista gången såg honom i livet utanför sjukvården, i keps och gul jacka för fem år sen. Jag följde spelet med ena ögat och höll kollen på farsan med det andra. Jag var trött, hungrig och förtvivlad. Jag ville kanske innerst inne att han skulle fånga mig, så det blev slut på detta elände. Men samtidigt envis.

Så gick Brynäs till attack, jag tror det var Anders Ahlström, och det blev tilltrasslade situationer framför målet och det gick några minuter och... plötsligt kände jag en lätt hand på min axel.

– Nu går vi hem. Mamma har köpt jordgubbar.

Sportbladet, Aftonbladet 30 april 2015

Minnesord

Bo Brügge

Gävleprofilen Bo Brügge har avlidit i en ålder av 77 år. Närmast sörjande är sönerna Julius och Alexander. Bo, född den 3 december 1937, växte upp i Gävle och engagerade sig tidigt tillsammans med sin bror Bengt inom Gefle IF. Först som lovande löpare och därefter som ledare under många år. Bo träffade sin fru Kerstin efter studietiden på lärarhögskolan i Uppsala. Paret flyttade hem till Gävle och Bo inledde sin långa lärarbana på Sörbyskolans högstadium. Han förestod även skolans bibliotek. Bo Brügge var samtidigt en av de riktigt stora ledarprofilerna inom Gästrikre friidrotten. Han var ofta ordförande i både Gästriklands Friidrottsförbund och i Gefle IF och erhöll därför riksidsrottsförbundets förtjänstmedalj i guld.

Bosse startade upp flera stora arrangemang i Gävle och Gästrikland. Populära Hemlingbyterrängen, breddtävlingen Allserien och Gästrikre Cupen för de yngsta lockade många utövare. Många av oss äldre Gävlebor minns även de klassiska Julispelen på Strömvallen. Ofta med världsstjärnor som Ron Clarke och Kipchoge Keino, som lockade storpublik.

Bo Brügge drog sig tillbaka som friidrottsledare i början på 1980-talet. Han tog en välbehövlig timeout och engagerade sig i stället som rektor på Stigslundsskolan och som lokalpolitiker i fritidsnämnden.

Han kämpade för en friidrottsarena på Sätträsen och en sådan anlades 1983. Först under namnet Gavlestadion

Bo Brügge och Kultur- och Fritids Lasse Sandberg.

och senare på Bosses initiativ omdöpt till Gunder Hägg Stadion, efter Gävles och kanske Sveriges främste idrottsman genom tiderna. Tusen och åter tusentals Gävleungdomar har där genom decennierna hört Bo Brüggens röst i samband med invigningarna av GD/GIF Olympiaden.

Bo Brüggens enorma samling av GIF-dokument finns numera att läsa i Folkrorelsearkivet. Det vore på sin plats att döpa utbildningssalen i nya friidrottshallen på Sätträsen till Bo Brügge salen. En mötesplats för morgondagens unga ledare, tränare och funktionärer.

Erik Proos

Ulf Brodin

2015 är ett år som har inneburit mycken sorg för vår förening och kanske i synnerhet för styrelsen.

Tre av våra framstående och uppskattade gamla styrelsekamrater har lämnat oss för alltid.

Kaj Annebrant och Bo Brügge avled båda samma dag den 26 maj (minnesord för dessa på annan plats). En månad efter att vi följt dessa vänner till den sista vilan, avlider Ulf Brodin den 4 augusti efter en tids sjukdom i en ålder av 77 år, närmast sörjd av hustrun Margareta och barnen Annika och Peter.

Ulf var hos oss i GHF inte bara idrottshistoriskt bevärand. Han var själv en mycket representativ och minnesvärd del av Gävles och Gästriklands idrottshistoria. Redan under gymnasietiden vid Läroverket i Gävle blev han en framträdande och bofast centerhalv i Gefle IF:s A-lag i fotboll och naturligtvis skolans stora idrottsidol. Som ishockeyspelare var han också framstående i sin klubb Hemsta IF och spåddes en lysande framtid i den sporten.

Den lilla föreningen Hemstas överraskande förmåga att fostra duktiga spelare, resulterade 1957 i att sex av dess juniorlagsspelare, bl.a. Ulf, ingick i det distriktslag

för juniorer, som fick spela SM-final mot Värmland på Johanneshovs Isstadion i Stockholm. Som det brukar gå i sådana sammanhang kom storklubbarna på värvarstråt, men Ulf lät sig inte lockas. Med sin starka klubbkänsla blev han klubben trogen. Han blev en av dess ledande personer och en varm och drivande företrädare för föreningens ideologi, innebärande att verksamheten, vars målsättning var att ge ungdomars fritid ett vettigt innehåll, skulle bedrivas utan utslagning och skiktning. Alla skulle få vara med. Denna inställning präglade också Ulf i arbetslivet som omtyckt lärare på Stora Sätterskolan och senare Källmurskolan. Han ägde civilkurage och kämpade för de svagare.

I de idrottshistoriska artiklar och skrifter som skrevs av Ulf, lyste hans varma känsla för personerna som arbetade i bakgrunden och i det tysta fram. Hans sätt att skriva med korta distinkta meningar, där allt oväsentligt var bortskalat, var uppfriskande. Själv var Ulf totalt utan självhävdelse.

Ulf, var med sitt glada och vänliga sätt, mycket lätt att tycka om. Vi saknar honom.

Nils Frölander

Minnesord

Kaj Annebrant

Kaj Annebrant, mångårig medarbetare i Gefle Dagblad och därefter flitig skribent på de gemensamma sportsidorna i Gefle Dagblad och Arbetarbladet, har avlidit.

Plötsligt är han borta.

Jag tänker – vad ska vi fylla sidorna med nu? I morgon? Och nästa dag?

Han som alltid ringde, mejlade och berättade att han hade skrivit den där texten om skidskytte, om långlöpning, om längdåkning och alla andra sporter som han höll reda på.

För Kaj Annebrant var överallt. Samtidigt.

Han skrev och skrev och skrev och hade en ihärdighet, en uthållighet och en vilja att publicera sig som slår de flesta journalister och är egenskaper som jag alltid har beundrat honom för.

Det finns säkert inte en ung skidåkare i Gästrikland på 80- eller 90-talet som Kaj Annebrant inte intervjuat och tagit bild på. Och han hängde på och följde med när karriärerna tog fart.

Och han inte bara skrev på sportsidorna – han skrev böcker också. Om SAIK, om Jernvallen, om kända och bortglömda idrottsmän och idrottsöden och mycket om Sandviken och självklart en om Karl Fredrik Göransson. Jag har alla dessa, signerade och på en egen hylla.

Hur orkade han? Var fick han energin ifrån? Alla dessa uppslag och inslag och kontakter.

Jag frågade aldrig. Jag var bara glad att han skrev och skickade in sina texter som vi kunde fila lite grann på och så kunde de bli sexspaltare – för det fanns alltid guldkorn därinne bland orden som flödade.

Kaj Annebrant var in i det sista ventilen in på sportsidorna för den lokala idrotten i alla dess former.

En journalistpenna har brutits av. Ytterligare en.

Vassa eller trubbiga, svartvita eller färgstarka, flitiga eller försiktiga.

Jag blir alltid lika ledsen när det sker.

Men jag är också glad över att få ha arbetat tillsammans med Kaj Annebrant.

Stisse Åberg, sportkrönikör

Gösta "Sågmyra" Bergkvist

Världsrekordlöparen Gösta "Sågmyra" Bergkvist har lämnat oss. Gösta ingick i Gefle IF:s forna världsrekordlag på

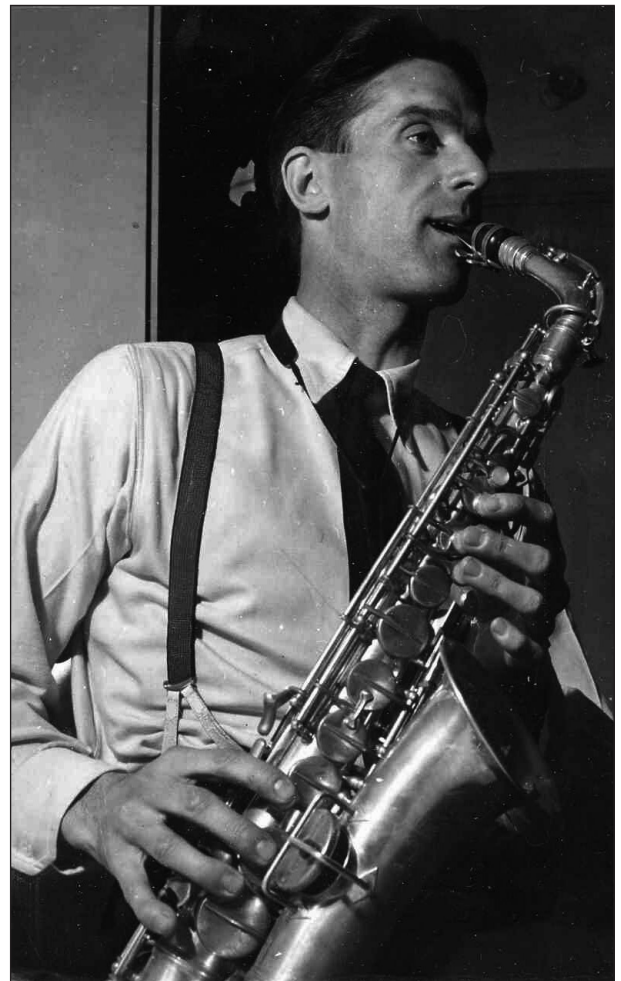
4 x 1500 m och 4 x 1 mile. Kvartetten som arbetade på brandkåren i Gävle representerade Norden mot USA i en löpargala i slutet av 1940-talet. Gösta siktade själv på att vinna OS-guld på löpningens blå band 1500 m på Wembley 1948. Han vann uttagningarna på Stockholms Stadion, liksom semifinalen på Wembley. De regniga och sliriga stybbanorna passade inte den elegant löpande "Sågmyra". Han fick se klubbkompisen Henry Eriksson och Malmöens Lennart Strand glida ifrån sig på upploppet. En besviken Gösta passerade mållinjen avstannande som trots allt fin femma.

Gösta blev 94 år. Han körde sin bil hem till stugan i Sågmyra (Dalarna) bara för några år sedan. Vila i frid Gösta!

Erik Proos

Gösta vinner sin OS-semifinal på Wembley övertygande.

Spela gärna lite sax för Henry, Ingvar och Olle däruppe!

Åke Nilsson, olympier 1968

Året 1968 var dramatiskt. Martin Luther King och Robert Kennedy mördades. Sovjet ingrep hårdhänt mot Tjeckoslovakiens försök till socialism med mänskligt ansikte. I Paris revolterade studenter och arbetare. I Song My bombade USA barn med napalm.

Fjorton dagar före olympiaden i Mexico dödades 200 studenter och poliser under den blodiga revolten mot presidentmakten. Att tävla på 2270 m.ö.h.som i Mexico City diskuterades som livsfarligt.

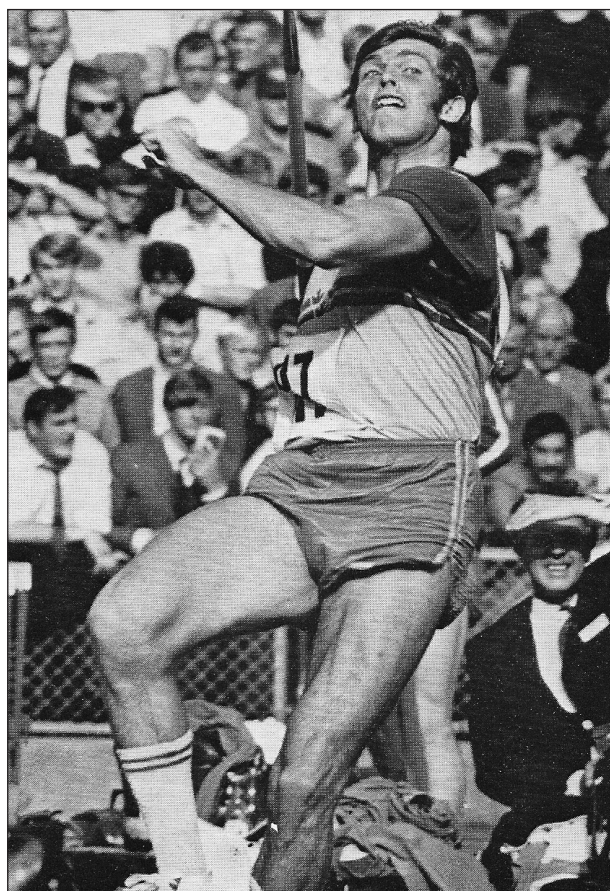
Trots allt blev OS-invigningen ett grandios men noggrant kontrollerat skådespel. På plats befann sig 23-åriga Åke Nilsson Gefle IF. Inför spjuttävlingen var förväntan väl motiverad efter hans årsbästa i världen på 87,76

Innan vi går händelsen i förväg, får Åke berätta sin idrottshistoria om vägen till OS. Samtidigt blir det ett stycke allmän och tidstypisk idrottshistoria:

– Som skolgrabb hade jag fallenhet för idrott. Jag vann en skoltävling hemma i Nordanstig och kastade riktigt lång med liten boll. Pappa uppmuntrade mig och jag minns hur vi kastade ikapp. Lennart Hylands sportreferat i radio väckte beundran för idrottshjältarna och pojkdrommarna växte. Pojkåren i Bollnäs och Nordanstig tog slut och vi flyttade till Gävle. I läroverket fanns fina möjligheter till idrott.

I tonåren anslöt sig Åke till Gävle GIK:s populära ungdomsträning. Tränaren och spjutkastaren Bengt Modigh insåg genast ynglingens talang. Med tacksamhet minns Åke:

– Bengt kontaktade Friidrottsförbundet, så att jag kom

Åke Nilsson i en stilstudie från Finnkampen 1969, där han trots ryggproblem kommer tvåa efter Nervala men besegrar världsrekordhållaren Kinnunen på tredje plats.

med på ett träningsläger. Där fick jag fortsatt inspiration och utveckling tack vare kontakten med förbundstränaren Gusti Laurell. 1961 vann jag UP-finalen på LidingövalLEN. Fyra meter före tvåan. Jag vann såväl Skol-SM som JSM.

Några år senare tog junioren Åke ännu ett stort steg i utvecklingen:

– Idrottsläraren på Borgarskolan Göran Mårtensson ställde gymnastiksalen till förfogande efter skoltid. Där bedrev jag anpassad styrketräning med redskap

Med suverän teknik presterade Åke sina resultat i världseliten. Åke framhäver, att han än idag känner ovärderlig uppskattning och minns all hjälp, som gamle spjutstjärnan Ragnar Ericzon från Örebro inpräntade. Tekniken finslipades detalj för detalj. Styrka byggdes upp. Ibland bodde Åke hemma hos Ragnar eller också praktiserades detaljer som hemläxa.

Sista tiden som junior lockades Åke till Turebergs IF. Med förhoppningar att få resa ut i Europa på stora tävlingar. Bronsmedaljen vid junior EM i Warsawa 1964 kändes som ett bevis på internationell talang.

Efter ett par år i Tureberg återvände Åke hem till Gävle. Men nu till Gefle IF och som både svår konkurrent och god klubbkamrat med Janne Smiding. Tillsammans och ändå mot varandra tävlade de i landslaget och om SM-medaljerna. Åke sätter stort värde på gemenskapen med Janne:

– Vi tränade tillsammans som klubbkamrater. Men med olika upplägg, då jag koncentrerade min träning på moment i tekniken, istället för att upprepa försök till långa tävlingskast.

1967 flyttade Åke på ett stipendium till New Mexico i USA för att vid universitetet i Albuguerque förkovra sig både i studier och spjutkastning. Men han minns året där mer som allmän träning i friidrott än som förkovran i spjut. Den fick han försöka skaffa sig på egen hand.

Där utvecklade Åke sin relation med Ricky Bruch, som rastlös snart bröt upp från universitet:

– Jag kommer ihåg att vi åt på en restaurang, där man för 1,25 dollar fick äta hur mycket som helst. Ricky åt slut på maten och vägrade under stor uppståndelse att betala, då han inte fick äta sig mätt. I fortsättningen var han portad där.

1968 var Åke etablerad i såväl svensk som internationell elit. Vid en landskamp i Rom förbättrade han för fjärde gången svenska rekordet. Nu till 87,76. Han var årsbäst i världen! Fylld av tillförsikt reste Åke till olympiaden i Mexico.

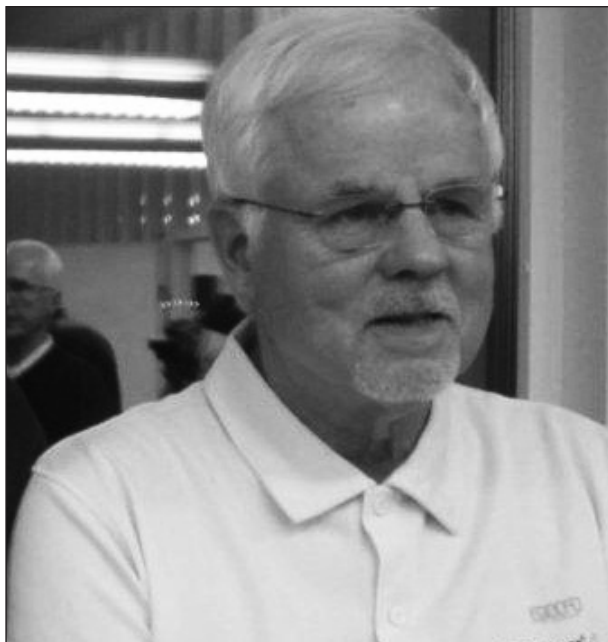
I olympiabyn rådde lugn och förbrödring, fastän dramatisk politik kastade sin skugga över spelen. De svarta pantarna Smith och Carlos väckte vrede, men även sympati, då de med höjda, knutna nävar på prispallen demonstrerade för "Black Power".

Guldmedaljören Lusi blev en förtrolig vän. Som lettisk officer i Sovjets armé försökte han övertyga Åke, att Sovjets ingrepp i Tjeckoslovakien var nödvändigt.

En polsk ledare visade sig för ofta påverkad och för rund under fötterna. En dag greppade "ledaren" ett spjut och vräkte iväg ett förbluffande långt kast. Det visade sig vara konkurrenten Sidlo världskastaren, som senare skulle bli sjua efter Åke i olympiaden.

Forts nästa sida

Ett minne från Störviksstafetten

Ja egentligen är det här inget minne som jag själv har, utan händelsen utspelar sig 10-12 år innan jag blev född, utan det är min far, Erik Steffen, tävlande för Ockelbo SK som för ca 60 år sedan berättade detta för mig.

Störviksstafetten är ju, som många vet, Sveriges i särklass äldsta skidstafett. Jag har faktiskt själv, någon gång på 80-talet, varit deltagare i stafetten, som slutman i Ockelbo SK:s lag 3.

Men den här skränan handlar om Störviksstafetten ca år 1930. Pappa Erik (född 1909 och död 1965) berättade ibland för mig om sina gamla minnen från tävlingsspåren. Erik kom, med sina föräldrar flyttande till Ockelbo i mitten av 20-talet. Han blev snart medlem i Ockelbo SK, och eftersom han var en lovande skidåkare så fick han komma med i det ”gäng” av etablerade och lovande skidlöpare som vid

den tiden fick representera Ockelbo SK i skidtävlingar och även skidorientering runt om i distriktet.

Men för att komma till saken. Nu handlade det om ”blodigt allvar”, nämligen Störviksstafetten någon gång ca 1930. På den tiden fick alla lag som ställde upp i en stafett ha en reserv med sig, som i händelse av den ordinarie ”tillkortakommanden” fick rycka in och försvara lagets färger. Om det här gällde bara första sträckan eller inte vet jag inte, men det verkar ju troligt att det gällde bara sträcka 1, eftersom det var, och fortfarande är, där det kan ”strula” till sig.

Vid det här tillfället hette Ockelbo SK:s ordinarie startman Alf Johansson och hans reserv var alltså min pappa Erik Steffen. Enligt var han berättade för mig hade Alf på lördagskvällen varit ute på dans och fröjdat, så han var lite trött på söndagsmorgonen när Störviksstafetten skulle gå av stapeln och var inte i bästa form.

Starten för Störviksstafetten gick vid den här tidpunkten inne på idrottsplatsen i Störvik, en idrottsplats som var omgärdad av ett högt staket, förmodligen för att hålla ev tjuvkikare vid bandy- och fotbollsmatcher utanför. Men i kortändan av idrottsplatsen fanns en grind, som man vid behov kunde öppna och det var där som alla skidåkare skulle passera innan man kom ut i själva terrängen.

Strax före start säger den ordinarie Alf till min pappa: ”se till att Du är först genom grindhålet Erik så ordnar jag resten”. Så skedde också. Erik, som var ung och snabb, passerade först genom hålet, tätt följd av Alf som av ”någon outgrundlig anledning råkade ramla omkull” mitt i grindhålet med påföljd att det uppstod ett rejält ”timmerbröt”. Detta innebar att Erik fick ett par hundra meters försprång och kunde vinna första sträckan i det här årets Störviksstafett.

Jag har inte resultatet från Störviksstafetten det här året, men jag tror att Ockelbo SK stod som segrare. Finns det någon som känner till något om detta så hör gärna av er till mig.

Anders Steffen

Ricky Bruch var på sitt utmanande sätt stor i orden före OS och lovade medalj. När det blev allvar, var hans ytliga självsäkerhet omvandlad till prestationsångest och han för runt i spalterna som mentalt bruten. Åke kommer ihåg hur frustrerad och nervig Ricky blev:

– Eftersom ledarnas möjligheter var begränsade att stötta Ricky på tävlingsarenen så tog jag som kastarkollega på mig att bistå och lugna Ricky. Det är tveksamt om Ricky utan kamrattstöd ens orkat genomföra OS, där han slutade åtta. Efteråt funderade jag hur detta påverkade min egen uppladdning och prestation.

Spjutkvalet blev en nervös prövning efter ett första misslyckat kast. Andra kastet var tillräckligt långt, men ouppmärksamma funktionärer vägrade mäta. Röd flagg! Nedslaget var otidligt.

– Jag visade märket. Men de var obevekliga. Jag tog mig samman inför sista försöket och kastet blev kvalets längsta 84,66.

I finalen blev det en sjätte plats. Inte riktigt vad Åke hop-

pats på. En tröst var tanken, att han var så många år yngre än konkurrenterna.

– Men det kändes bittert att inte tävla på jämlika fysiska villkor mot med anabola steroider preparerade spjutkastare från Östeuropa och Finland. Siktet var i alla fall redan inställt på München om fyra år.

Så blev det inte. Lite dumdristig löpträning orsakade skada i foten. Smärtor i ryggen irriterade alltmer. Motivationen minskade men räckte för SM-guld 1969 och fortfarande plats i världseliten.

Svenska Fridrottsförbundet beslöt att delta i EM 1969. Tvärtemot den breda opinionen för bojkott mot militärjuntans regim i Grekland.

Med hopp om att bli fri sina ryggbesvär beslöt Åke att utebli från EM och istället lägga sig på operationsbordet. Operationen avbröts dock i sista stund. Därmed också 25-åringens fortsatta karriär i spjuteliten. Seriösa studier blev alternativet. I framtiden väntade jobb som auktoriserad revisor och ledarskap inom idrotten.

Bo Nordlund

Drömmen blev till verklighet

200 m före mål knöt jag nävarna, tog stavarna i en hand, höjde armarna över huvudet och gled resten av upploppet skrikandes och tjoandes tillsammans med 2000 åskådare på Skellefteå travbana. Segermarginal; 3 min och 46 sek. Ett travlopp? Inte alls, det här handlade om upploppet för en 10-årig satsning mot att bli världens bästa skidorienterare.

Årsunda med knappt 2000 invånare har genom åren fostrat många framgångsrika idrottare. Bröderna Wikstrand, Emil Jönsson och Mathias Danielsson är bara några i raden. Jag växte upp med förebilder som Bo Larsson och Elis Åberg och hade förmånen att få träna och tävla tillsammans med dem. Efter att ha startat med fotboll och orientering sommartid, uppmuntrades jag att prova skidorientering i sena ungdomsåren. En plats i laget till USM blev avgörande och efter det tog satsningen fart. Jag kom med i landslaget som junior och fick tidigt chansen att tävla internationellt, något som är helt avgörande för att skaffa sig den erfarenhet som krävs för att kunna lyckas som senior.

Trots en tuff övergång från junior till senior behöll jag drömmen och inför säsongen 1985/86 var siktet inställt på en plats i laget till VM i Bulgarien. Jag lyckades och reste med truppen med förhoppningen om att nu var tiden inne för ett genombrott. Ödet ville annorlunda och istället för tävling blev det sjuksängen och kraftig influensa under VM-veckan. Ett hårt slag, men det fick mig inte på fall, redan två veckor senare tog jag en silvermedalj på SM i Brunflo.

Inför vintern 87/88 hade vi ett starkt gäng i Årsunda IF. Förutom mig själv och två år yngre broder Johan så stod Hofors-sönerna Lars Sundlöf och Roland Andersson på startlinjen när VM-testerna drog igång. Efter en hård kamp fick jag och Lasse varsin VM-biljett, men både Rolle och Johan var nära att göra oss sällskap. Några veckor senare åkte jag hem från Finland med två

medaljer, varav ett brons från långdistansen, och med känslan av att guldet inte var onåbart.

Vintern 1989 blev en besvikelse, sjukdomar och en del missar i förberedelserna gjorde att jag kom med till för-VM på nåder. Väl där hittade jag någorlunda form och åkte till mig två tredjeplatser individuellt. Nu insåg jag att chansen fanns och att förberedelserna var avgörande.

Försäsongen 89/90 blev lyckad, med hård och förnuftig träning och utan skador eller sjukdomar kom jag till de första tävlingarna med ett bra självförtroende. VM-testerna som följde gav resultatraden 1-1-1-2 och VM-platsen var given. Vid SM-tävlingarna tre veckor innan VM tog jag guld och silver efter viss dramatik. I förhandssnacket inför VM var jag offensiv och rättfram och uttalade tydligt att jag siktade mot guld, något som inte uppskattades av alla.

Torsdagen den 1 mars 1990 stod jag på startlinjen på långdistansen som favorit, men var jag redo mentalt? En snabb titt på kartan i startögonblicket och så iväg. Jag kände från första stavtaget att det här var min dag och utan misstag tog jag mig igenom banläggarnas klurigheter. Vid en passering efter drygt 2/3 av banan stod en funktionär som ansvarade för tidtagning. Han började hoppa jämfota på långt håll och tappade både klocka och anteckningsblock och jag förstod att det här måste gå riktigt bra. Vid en vägpassage en dryg km före mål fick jag detta bekräftat och nu sattes koncentrationen på prov, inga tankar på eventuella placeringar skulle få förstöra den här dagen. Jag höll mig lugn och utan misstag nådde jag målet och ett hysteriskt publikhav. Speakern ropade ut att jag tog en överlägsen ledning och nu förstod jag att guldet var klart. Utmattad föll jag ihop efter mållinjen och först efter flera minuter fick ledare och funktionärer mig på benen igen. Min dröm var uppfylld och en guldmedalj till lilla Årsunda var bärgad.

Resten av VM-veckan blev lyckad med ett guld i stafetten och ett brons i kortdistansen och jag blev utsedd till VM-kung 1990. Mina framgångar kompletterades av mina lagkamrater, facit blev ett mycket lyckat hemma-VM med totalt åtta svenska medaljer.

Familjen och den civila karriären tog vid och min elitsatsning lades till slut på hyllan. 1992 gick min yngre bror Johan bort under tragiska omständigheter.

Idag är jag boende i Falun, med bl.a. styrelseengagemang i Dalarnas Idrottsförbund och Falun Borlänge Skidklubb, men Årsunda och Gästrikland har för evigt en stor plats i mitt hjärta.

*Med idrottshälsningar,
Anders Björkman*

Gestriklands fotbollsförbunds 100-års jubileum 2015

Året inleddes med två stora föreläsningar av Pia Sundhage på Högsolan i Gävle, dit vi hade bjudit in Pia för att tala om fotboll och ledarskap.

Föreläsningarna besöktes av ca. 350 deltagare och de genomfördes 30/1.

Vi uppmärksammade sedan jubileumet på årsmötet som genomfördes 10/3 och det besöktes då av SvFF nya generalsekreterare Håkan Sjöstrand, som för övrigt har en koppling till distriktet då han gjorde en sejour som spelare i Gefle IF.

På årsdagen 28/3 firades det i Gävle konserthus med kaffe och tårta samt föreläsning av Martin Alsö om fotbollen i distriktet.

Vi har under året genomfört 4 fotbollscafé, ett i varje kommun och 31/5 var det i Sandviken på Göransson Arena och vid detta tillfälle hade vi besök av Lars "Laban" Arneson. Efter kaffepaus såg vi matchen Sandvikens IF- Solentuna i herrar div. 2.

17/6 var det fotbollscafé i Hofors på Stålringen och i samband med det såg vi matchen Hofors AIF-Sala i herrar div.3.

22/8 var det fotbollscafé i Ockelbo och denna gång var vi på Åbyggeby Landsbygdscenter där samtidigt ett 5-manna sammandrag med flickor/pojkar 7-9 år spelade matcher

Det sista fotbollscaféet ägde rum 19/9 och denna gång i Gävle på Kastvallen i samband med matchen IK Huga – Täby.

Söndag 14/6 hade vi bjudit in alla föreningsordförande att åka med till Stockholm på ordförandekonferens och landskampen Sverige-Montenegro. Ordförandekonferensen genomfördes på SvFF kansli i Solna och gästades bland annat av SvFF ordförande Karl-Erik Nilsson.

Lördagen 1/8 bjöd vi in distriktets samtliga barn- och ungdomsföreningar att anmäla ett flick- respektive pojklag att representera föreningen i samband med matchen på Gavlevallen mellan Gefle IF-Falkenberg.

Detta är det som genomförts till dags datum.

GHF uppvaktar Gästriklands Fotbollförbund på 100-årsdagen. Gunnar Lindbom överlämnar diplom och blommor till fotbollens ordförande Örjan Ohlström. Anders Hedbom och Nils Frölander deltar i hyllningarna.

Under året har Martin Alsö på uppdrag av Gestriklands Fotbollförbund styrelse skrivit på en bok som tar upp lite om mycket inom GFF 100 år, denna publikation kommer förhoppningsvis att presenteras i samband med vårt repskap 21/11.

De saker som vi planerat in under resterande del av året, kopplat till vårt 100-års firande är:

21/11 repskap – detta är vårt tävlingsmöte inför kommande säsong och där vi dessutom kommer uppmärksamma 100-års firande med föreläsning och ett eventuellt boksläpp

28/11 100-cupen – detta är en fotbollscup som föreningar kan anmäla ett ledarlag till, cupen med fotbollen som glädje i centrum

I december planerar vi dessutom att bjuda in alla förtroendevalda inom GFF (styrelse, kommittéer och utskott) till ett avsluta vårt firande av jubileumsåret.

Anders Nordén

GHF med när Järnvägsmuséet fyllde 100 år

Vid Järnvägsmuséets mycket välbesökta 100-årsjubileum den 23 augusti deltog GHF med fotbollshistoria och idrottshistoriska filmer, vilket blev uppskattat och ett fint tillfälle för oss att visa upp föreningens verksamhet. Ett stort tack till Lars-Vidar Ström för filmvisning och Roger Hallqvist för utställningen om fotbollens regelverk genom historien.

I samarbete med Gefle IF arrangerade vi utomhus den gamla grenen stående ländhopp, vilket blev ett över hövan populärt inslag i firandet.

Christer Carlsson Stor grabb nr 19

av Sveriges elitdomare tittar i backspegeln

Skellefteå den 6 november 1980. Hemmalaget Skellefteå skulle möta ärkerivalen Björklöven. Dessa Västerbottensmöten var alltid tuffa drabningar som naturligtvis ställde stora krav på Domaren. Detta oavsett om matcherna spelades i Umeå eller i Skellefteå, men det var ändå om möjligt mer spänning i luften när derbyt gick i Skellefteå. Skellefteå har alltid varit kända för sin fanatiska hemmapublik där denna fanatism faktiskt kan ersättas med Hat! Åtminstone när man mötte

“lokalkonkurrenten” Björklöven. En annan sak som gjorde att matcherna på Norrvalla i Skellefteå var extra påfrestande att hantera var att Skellefteås matchfunktionärer ofta drogs med i denna stormvind av fanatism, och tyvärr ofta “glömde” att de var tillsatta för att på ett opartiskt sätt sköta det rent tekniskt administrativa runt matcherna och också vara ett tekniskt stöd till Domaren för att få allt runt matcherna att fungera.

Just denna match var extra betydelsefull, inte nog med att Skellefteå ledde Elitserien och Björklöven låg knappt bakom, den utgjorde också DM finalen för Västerbotten! Utsålt naturligt-

vis och publiktrycket (7000 personer) var så hårt att hallen var fullsatt redan 1 timme innan nedsläpp!

Under uppvärmningen en halvtimme innan matchen åkte spelarna i båda lagen runt hela banan. En elektrisk stämning rådde. Vad som sedan hände och varför, finns det många teorier om, men någon spelare provocerade någon annan och till slut utbröt vilt slagsmål på isen mellan spelarna, ivrigt påhejade av sina fanatiska fans på läktaren! Vi, jag och linjemännen satt i domarrummet och förberedde oss när dörren plötsligt slets upp av vaktmästaren som högröd i ansiktet beskrev tumultet på isen! “Ni måste komma ut” skrek han. Tja vad kan vi göra, försökte jag men han gav sig inte så vi gick ner till isen och väl där trodde vi inte våra ögon. Två och Två stod man och slogs. På isen låg klubbor och handskar, en överklig syn. Publiken i uppror. En kvart höll man på. Det är för djävligt sa vaktmästaren vad skall vi göra? Skall jag släcka lyset? Perfekt sa jag och några sekunder senare låg Norrvalla i kompakt mörker och det var dödstyst på läktarna, spridda burop hördes. När han efter några minuter sedan tände lyset åkte spelarna runt och samlade ihop sina saker.

Jag funderade på vilken typ av match jag sedan skulle få att döma, men det blev överraskande lugnt! Alla hade väl avreagerat sig. Skellefteå vann förresten med 8–5.

Christer Carlsson

Mina fotbollsminnen

Min ungdom präglades av idrott i alla former, men fotbollen vägrade Tyngst och då i Årsunda IF.

Några stora idrottsliga meriter kan jag inte skryta med, det skulle i såfall vara att jag är bror med mera kända idrottsutövare nämligen Stig och Lars-Tony Hedström (friidrott resp fotboll). Hur som helst, så provade jag på en del sporter.

Fotbollsminnen

Efter pojk- och junioråldern blev det A- och B-lags spel i ÅIF. Den då största upplevelsen var 1958 i samband med fotbolls-VM när Årsunda IF träningsspelade mot Ungerns VM-lag på Norra

IP inför ca 5000 åskådare. Matchen slutade 14–0 trots speltid 2x25 min.

Men det skulle bli dys-trare minnen

I samband med Årsunda IF:s populära och traditionella Högsommarfest, så hade ÅIF ett utbyte med Strömsbergs IF/ fotboll med matcher hemma resp. borta i samband med Strömsbergs spelen. Året var 1961 och matchen spelades i Årsunda, Strömsberg IF vann med 3–2. Efter två mål av undertecknad i fel kasse! Snöpligt för vår målvakt och för laget.

Trots 2 självmål, så blev det fortsatt spel i klubben mest div. 4 och 5, men

1966 vann vi div.4 överlägset (6 poäng före Hofors AIF) och avancemang till div. 3.

Roligaste året

1967 blev mitt roligaste fotbollsår med spel i div. 3 (endast div. 2 och allsvenskan var större). Vi slutade 2:a efter Åshammar trots att vi besegrade Åshammar båda matcherna 2–0 borta och 5–1 hemma inför rekordpublik 1200 personer vilket forfarande är rekord för ÅIF/fotboll.

Vi hade storheter som Gefle IF (5:a), IFK Västerås (4:a), Eskilstuna (3:a) efter oss.

Vi hade ett mycket bra lag med ”Tjofsen” i målet och Lars-Tony, Viking Gabrielsson Elver Andersson, Helge Fänjemo mfl. Tjofsen och Lars-Tony tränade oss.

Även under div. 3-tiden hade jag mina ”snedsparkar”. Tjofsen skämtade alltid om att mina och Laban Arnessons bakåt passningar var de farligaste skotten han haft i sin karriär.

Min karriär som ”aktiv”

avslutades 1986 med ”jippomatch” på Årsunda IP i samband med att brottaren Frank Andersson gifte sig med ”årsundadottern” Åsa Hedblom. I mitt lag spelade bl.a. Knatten Olsson, Inge Hammarström, Wille Löfqvist, Lars-Tony Hedström, Esa Tickanen mfl.

Frank:s lag bestod av Frank Andersson, Pelle Svensson, Lennart ”Hoa” Dahlgren, Bempa Eriksson, Benno Magnusson, PerOlof ”Poppen” Pettersson mfl. Speaker var Ingvar Oldsberg.

Vid vigseln i kyrkan var även Björn Borg och Janike Björning med. Dagen avslutades med bankett på Strandbaden för alla matchdeltagare.

*Årsunda i oktober 2015
Jan-Åke Hedström/GHF styrelsen*

Idrottspolikliniken

en udda företeelse i Gästriklands idrottshistoria

Folke Alnevik, OS- och EM-brons på 4x400 meter. Akademisk- och Militär världsmästare. Framstående idrottsledare. Idag 97 år och "still going strong".

I januari 1959 ringde ordföranden i Gästriklands Idrottsförbund, Gösta Bladin mig (Folke Alnevik) "Du skall inställa dig den 13 februari, kl. 19.00 på lasarettet för att som representant för idrotten starta en idrottspoliklinik.

Ett celeberrt sällskap "BESLUTSFATTARE" var samlade på lasarettet: Landstingets ordförande Edvin Jansson, Gävles kommunalråd, sjukhusets chef, distriktsläkaren, representant för radio och press, Allan Synnermark, representant för motion och friluftsliv, Sven Rohlen, representant för Idrotten, Ego, dessutom utsedd till kassör samt två läkare av vilken en, Erik Vinnars, var initiativtagare till sammankomsten.

Sjukhusets chef ordnade lokal och medicinskt material, Socialstyrelsen ställde en och senare ytterligare en cykelergometer till klinikens förfogande.

Med en sjuksköterska till hjälp ställde Erik Vinnars upp som föreståndare. Testerna skedde på kvällstid. Första kunden var SAIKs bandyilag. Dagskassor lämnades till mig, då boende vid lasarettet. Jag betalade ut arvoden till läkare och sköterska, samt till diverse personer för marknadsföring m.m. Med testresultat till grund kunde Vinnars sammanställa en avhandling, sedan han flyttat till Stockholm för att så småningom bli professor

Idén till dessa tester fick Dr Vinnars genom att han ville veta hur operationen och narkosen påverkade patienterna. Patienterna testades både före och efter ingreppen. Med dessa resultat som underlag skrev han en avhandling där han sedermera blev professor.

Sedan Vinnars flyttat kunde verksamheten försätta med svårighet att få personal på kvällstid och en del läkare tyckte att sjukvård sker på sjukhus, friskvård sker i annan lämplig lokal. Kliniken stängde och på Rohlens förslag överlämnades cykelergometrarna till Skid och Friluftsförbundet, Hemlingby.

Enär jag flyttat utomlands på ett år kunde kommittens sista sammanträde hållas först den 25 april 1964. Kassabehållningen 3000:- överlämnades till Skid- och Friluftsförbundet.

Skrivet av Folke Alnevik maj 2014, enl. hans dagboksanteckningar och dokument.

Mitt försök att forska litet bakåt omkring detta låter så här:

Sjuksköterskan Ingrid Brynte var den som alla år skötte testerna, hon berättar: Idén till dessa tester fick Dr Vinnars då han ville veta hur en operation och narkos påverkade kondi-

tionen. Det började i liten skala på ett jourrum med personal som fanns till hands. (De som för dagen inte var "steriltvättade" eller assisterade vid operationer) Efter en tid utökades verksamheten att omfatta idrottsmän och allmänhet.

Testerna utfördes i Sjukgymnastiken efter den stängt för dagen. Före ergometertestet kontrollerades EKG, blodprov, längd, vikt och benmätning. Idrottspolikliniken var den första i sitt slag i Sverige, när sedan Dr Vinnars flyttat till Stockholm, flyttades verksamheten till Hemlingby stugan i 1963. Ingrid var genom alla år engagerad i detta, avlöstes förstås ibland av andra sjuksköterskor, Hon berättar att det ibland var lång kö till testerna så de fick ha öppet flera kvällar i veckan.

Med hjälp av Civilingenjör Bengt Bodfors och Ingenjör Eskil Lindahl vid Medicinsk Tekniska avdelningen utvecklades en elektronisk styrd, automatisk elektrisk ergometercykel. Den gjorde det lättare och snabbare, fler kunde testas. Verksamheten avvecklades 1990.

Mina försök att intervjua idrottare som varit med pågår, en del minns inte så bra. Några resultat har jag inte hittat, väntar svar från Sandvikens Bandy. Hittat artiklar i de lokala tidningarna till dessa kan jag återkomma.

Lillemor Forsberg

Prisades för stort ungdomsjobb

När det ringde från Erikshjälpen trodde Gunnar Lindbom antingen att hustrun handlat något eller att de ville ha en idrottsutrustning.

Men det var något helt annat det gällde. Gunnar Lindbom, ordförande i Hille IF, är årets Erikstipendiat. Prischicken på 5 000 kronor delades ut under Eriksdagen som hölls på lördagen 25.4 2015.

Gunnar Lindbom, liksom prisutdelaren och butikschefen Åsa Andersson var klädd i frack och hög hatt, under ceremonin. Åsa Andersson läste upp motiveringen där det sägs att Gunnar, såsom ledare i en förening som engagerar många ungdomar, coachar andra och att det är dags att han får lite uppskattning. I tacktalet sa Gunnar Lindbom att Hille IF satsar på tjejdrotten. Föreningen har 26 fotbollslag med spelare från sju till 25 år.

Innan vi åkte hit i dag var vi med och drog i gång en turnering vid vår anläggning med fem tjejlager.

66-åriga Gunnar Lindbom har varit engagerad i Hille IF sedan 1975 då han återvände till Gävle efter studier i Uppsala och jobb i Södertälje. Prispengarna på 5000 kronor ska gå till något som gagnar klubben och Gunnar säger att man vill fortsätta att bredda verksamheten. Han fick också en blombukett som han lämnade vidare till hustrun Gunilla.

– Jag är också engagerad i föreningen, säger Gunilla.

Anledningen till att Gunnar och Åsa var utklädda var maskeradtemat under Eriksdagen. Fracken får du behålla, säger Åsa.

Den ska jag ha på pingstafton då jag är ordförande i Gästriklandens historiska förening och vi ska vara med på 100-års jubileet vid järnvägs museet.

Artikeln hämtad ur Arbetarbladet söndag 26 april 2015

Gästrikedrottens Historiska Förening

GHF:s plusgirokonto: 81 60 67– 3

Bankgiro 5602-3559

Kassörens ruta:

Våra medlemmar: Kaj Annebrant Uppsala, Bo Brügge, Ulf Brodin båda Gävle, Roland Carlström och Bertil Söderström Hofors, Karl-Einar Mätare Djursås, Lennart Dilén Torsåker, Kurt Sundberg Sandviken, Gösta Pettersson Storvik har lämnat oss i stor sorg och saknad.

Nya medlemmarna: Martin Alsjö Hägersten, Bengt Mohlén Torsåker, Max Granlund och Stefan Olsson Bergby, Stig Björn Vestberg, Bo Axelsson Forsbacka, Solveig Ekström, Svante Larsson, Uno Eriksson, Lennart Åström Sandviken, Åke Wallström, Veine Nilsson, Rolf Selander, Ann-Margret Persson, Allan Haglund samt föreningarna Norrham IF och Gamla GIF:are.

– Alla hälsas välkomna till föreningen.

Medlemsavgiften är:

Förbund/Företag: 200 kr, Förening 150 kr och enskild medlem 75/år.

Årsmötesbeslut att höja medlemsavgiften för enskild medlem till 100 kr år 2016

Betala gärna avgiften genom bankgiro 5602-3559

Medlemsantalet är 301

257 är enskilda + 34 föreningar + 10 Idrotts och Specialförbund

Inbetalning av medlemsavgiften för enskilda har varit bra, trots det har några missat inbetalningen. Det är aldrig försent! Tack för ditt stöd!

Inbetalning av medlemsavgiften 2016 kommer med Medlemsblad nr.1 år 2016

Nyhet: Medlemsavgiften betalas genom faktura p.g.a förändrad administration

OBS! Meddela oss eventuell adressändring. Det kan du göra genom e-mail eller adress, som ovan. Genom att registrera ditt e-mail till curt.larsson42@comhem.se får du påminnelse om aktuella händelser kring vår verksamhet.

Vi hoppas på ännu bättre stöd för att bevara allas vår Idrottshistoria!

Medlemsavgifterna är vår största inkomstkälla och vi vill bli fler:

Ekonomisk redovisning 2015-10-21

Tillgångar:

Bank	33.310:08
PlusGiro	6.250:29
Kassa	0:—
Summa:	39.560:37

Skulder:

Balanserat resultat	39.560:37
Skulder	0:—
Summa:	39.560:37

Redovisning medlemsresan till Riksidrottsmuseet

Utgifter: 16.375 kr. Inkomster: 10.850 kr. Budget: 5.000 kr. Utfall: –5.525 kr mot budget.

Vi har tacksamt emottagit stödet från Gästriklands Idrottsförbund!